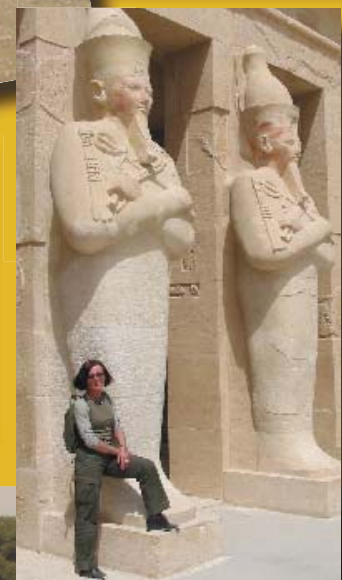
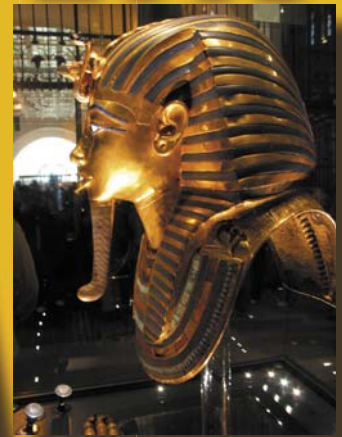
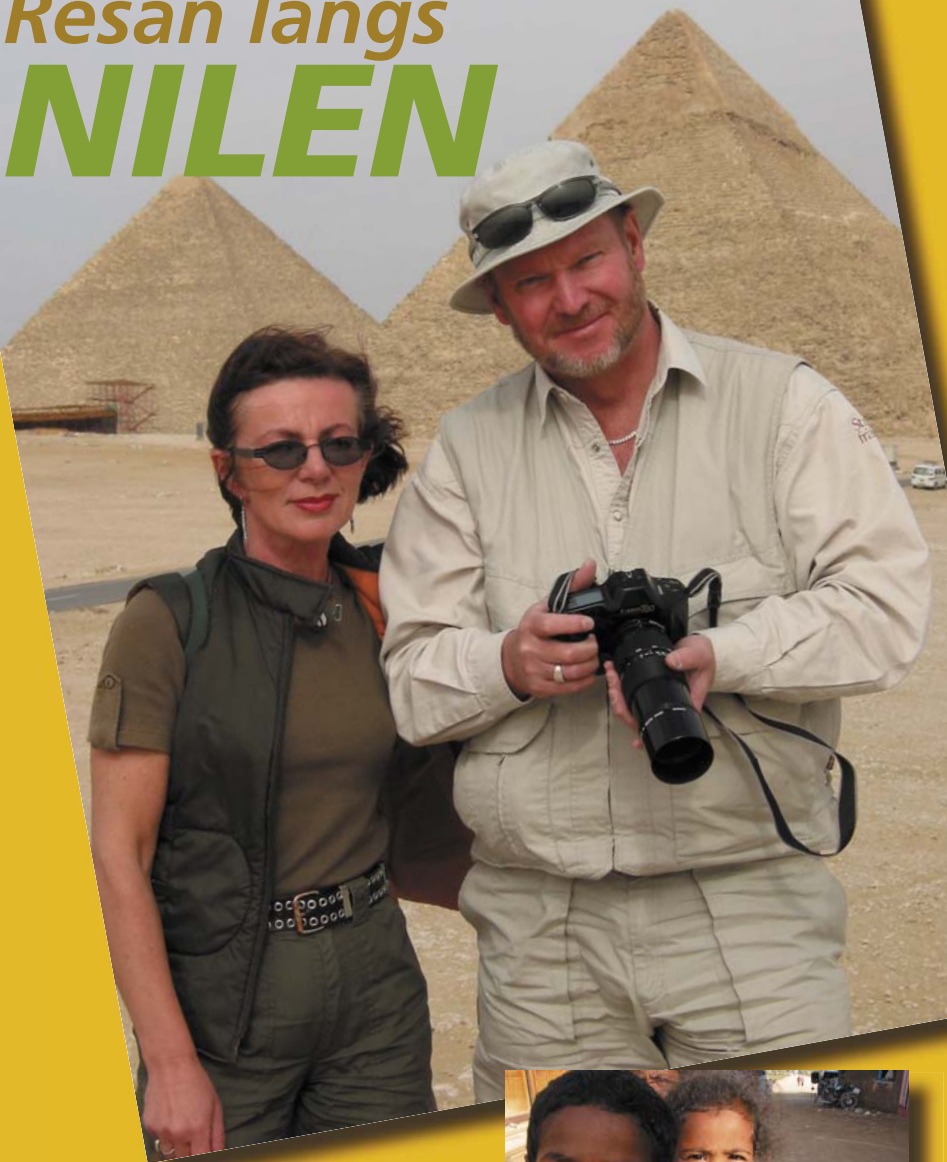

2003

Resan längs **NILEN**

Text och foto:
Jola och Thomas Johnsson
Solbrinken 7, 281 41 HÄSSLEHOLM

Resan längs **NILEN**

Innehållsförteckning

Dag 1	<i>Flyg från Kastrup till Kairo</i>	1 - 2
Dag 2	<i>Kairo i sandstorm</i>	2 - 9
Dag 3	<i>Flyg till Assuan, Assuan (e m)</i>	9 - 15
Dag 4	<i>Resan längs Nilen</i>	15 - 21
Dag 5	<i>Första dagen i Luxor</i>	21 - 25
Dag 6	<i>Andra dagen i Luxor</i>	25 - 29
Dag 7	<i>Flyg till Kairo, Kairo (e m)</i>	29 - 31
Dag 8	<i>Flyg från Kairo till Kastrup</i>	31

En berättelse från en resa till Egypten 17 - 24 mars 2003

Text och foto: Jola och Thomas Johnsson
Solbrinken 7, 281 41 HÄSLEHOLM
Sverige (Sweden)

Kan beställas på...

telefon 0451-809 81 alt
e-post: thomas.johnsson.1199@sfr.se

Berättelsen om en resa till Egypten

17 - 24 mars 2003

Vi vaknar först vid åttatiden denna morgon men det är ingen direkt brådska - packningen inför vår resa är redan klar, ungarna har studiedag och vårt flyg till Kairo går inte från Kastrup förrän efter klockan 18 ikväll.

Efter vår sena frukost åker Hanna och Linnea med några kompisar till stan och vi hinner i lugn och ro förbereda vår avresa; Ordna med alla våra husdjur, städa undan det sista, njuta av en kopp kaffe och det vackra vårvädret. Solen skiner från en molnfri himmel, temperaturen når upp mot tio grader och ljuset är vad vi kallar "Korea-ljus" – ett starkt, lite kyligt solsken som endast reflekteras av brungult gräs och kala trädgrenar. Associationen sträcker sig bakåt till 1990, då Hanna och Linnea hämtades i Sydkorea.

Mor Aina hämtar oss vid halvtvåtiden och kör oss ner till järnvägsstationen. Vi väljer att åka med ett lite senare tåg än vi först avsett, då detta går direkt till Kastrup. Vi hinner därför med ytterligare en kopp kaffe på stationens café.

Det är en ödesdag idag. Det ser vi inte minst på de många löpsedlarna. Ikväll – svensk tid – skall FN samlas för att en sista gång försöka finna en fredlig lösning på Irak-krisen. Mycket talar dock för att USA med president Bush i spetsen kommer att bortse från vad FN:s säkerhetsråd beslutar, och gå i krig tillsammans med Storbritannien mot Saddam Huseins Irak. Inte så muntert med tanke på att vi är på väg till ett annat arabland; Egypten! Och absolut inte så muntert för den redan svårt sargade världsfreden!

Den extremt högervridna Bush-administrationen, med sådana farliga "hökar" som Donald Rumsfeld, Paul Wolfowitz och Richard Perle, har för avsikt att genomföra en ny doktrin och därmed radikalt ändra USA:s utrikespolitik och med stöd av sin enorma krigsmakt förändra världen, och då strikt efter USA:s intressen – och utan att rådfråga världssamfundet och FN. USA avsätter lika mycket medel till sin krigsmakt som alla världens övriga 191 länder gör tillsammans! Så rent praktiskt har landet säkert förmågan att utföra "hökarnas" intentioner. Måtte de inte bli omvalda 2004! För då kan vi nog räkna med att länder som Iran, Syrien och Nordkorea står i tur för ett besök av "världens främsta demokrati"!

14.40 kommer Öresundståget, som via Malmö Central tar oss över Öresundsbron till "Kastrups lufthavn", dit vi kommer redan strax efter klockan 16. Det har verkligheten – tack vare bron - blivit mycket lätt och smidigt att ta sig till en stor, internationell flygplats som Kastrup med tåg. Vi checkar in, köper en liten Gammeldansk och en liten whiskey för kvällarna på Nilen och sätter oss och väntar på vår "boarding-tur". En gyllengul, frodigt kall Guld-Tuborg gör väntan bland språkblandningarna och de envetet ringande mobiltelefonerna mer draglig.

Dag 1

(måndagen den 17 mars)

Thomas och Jola avnjuter en kall Guld-Tuborg på Kastrup - en utmärkt början på en spännande resa!

När vi sitter som mest avslappnade och harmoniska ropar man ut att "Egypt Air, flightnumber 784, are closing the gate!". Planet som kommer från Stockholm avser att lyfta tjugo minuter före utsatt tid! Vi får med ens väldigt bråttom och rusar som "skällade troll" genom flygplatsens alla irrvägar till "gate" A18. Lätt andfådda tar vi plats medan planet rullar ut till startbanan. Just när solen går ner över Sjöland lyfter vi och styr färden åt sydsydost.

Flygresan blir som flygresor brukar bli; Långtråkig med en bökig måltid däremellan!

Efter 4 timmar och en kvart är vi på väg att landa i Kairo. Det ligger ett dis över hela staden, det ser vi genom kabinfönstren. Klockan 22.30 – 23.30 lokal tid – landar vi på Cairo International Airport och konstaterar omgående att det råder sandstorm och är 21 grader varmt.

Vi möts av en representant från GEM Travel, som smidigt och lätt ser till så att vi får visum i våra pass (17 US dollar per styck) och en möjlighet att växlar pengar (210 US dollar blir 1.109:50 egyptiska pund, d v s 1 US\$ = 5,67 eg pund eller 1 SEK = 1,53 eg pund). När vi passerar passkontrollen faller Thomas pass sönder och orsakar visst rabalder bland passpoliserna och man menar att han bör uppsöka den svenska ambassaden och skaffa ett nytt om han vill lämna landet om en vecka! De har nog inte hört talas om tejp och vad man kan göra med den om man är noggrann!

Innan vi lämnar flygplatsen konfirmerar representanten från GEM Travel våra flygbiljetter till Assuan på onsdag. De egyptier vi möter tar emot oss med stor vänlighet och hjälpsamhet. Vår chaufför tar oss på en förhållandevis smidig färd genom i stort sett hela Kairo. Det är mörkt och gatljusens sken färgas disigt gula av luftens alla sandpartiklar. Vår chaufför, som är en trevlig och tillmötesgående man, berättar om de olika platserna vi passerar: Militärakademin, Ramses II:s staty, TV-tornet, det väldiga Cairo Tower, som är utformat som en lotusblomma, universitetet med 45.000 elever, muslimska moskéer och kristna (koptiska) katedraler, Kairos världsberömda museum med den egyptiska antikens alla lämningar etc. I ett virrvarr av vägar, nästan helt utan trafikljus och ständigt omgivna av småtutande bilar når vi efter fyrtio minuter fram till Hotel Europa/Cairo vid ettiden på natten. Vi tar en välbehövlig Gammeldansk, kommer ner i varv och somnar till tonerna av envetet småtutande bilar. Kairo är megastaden som aldrig sover!

Dag 2

(tisdagen den 18 mars)

Vi vaknar vid femtiden till samma envetna tutande, nu kompletterad med böneutroparnas lite skrånande falsettutrop. Vare sig bandspelarna eller högtalarna följer väl hi fi-normerna!

Vi ligger dock och drar oss – vi är ganska trötta – och stiger inte upp förrän klockan sju. Det blåser rejält utanför fönstret och luften är fylld av sand. Det lovar inte gott inför dagens besök vid pyramiderna.

Vi äter frukost. Äggrulladerna med den grönsaksblandade korven smakar verkligen gott.

Klockan 09.30 kommer vår chaufför tillbaka, liksom en kvinnlig guide – Reda Zuoad – och vi ger oss av mot Kairos Museum. Reda visar sig snart

vara en mycket trevlig, intelligent, välutbildad och rolig kvinna med glimten i ögat. Hon bor i en trerumslägenhet i Kairos västra delar, tillsammans med sin man och en son på fyra år. Hon är i 35-årsåldern, troende muslim och bär därför en sjal över huvudet. Vi får reda på att alla officiella guider i Egypten måste ha minst fyra års universitetsstudier för att få sin legitimation.

Att hon är väl insatt i Irak-krisen, anser att USA för närvarande spelar en alldeles felaktig roll, som enbart föder hat i arabvärlden och att hon uttrycker sin "Usch Bush"-uppfattning förvånar oss inte. Men att hon även är kritisk mot att Sverige i förra veckan utvisade två Irak-diplomater, visar att hon är väldigt väl insatt i de aktuella frågorna. Jag försöker förklara att vår statsminister mycket tydligt sagt att utvisningarna inte gjordes på USA:s önskemål, utan mer därför att dessa diplomater spionerade på svenska exil-irakier. Annars ligger Sverige och svenskarna väldigt bra till hos egyptierna. Vi får många bevis på detta under vår vecka här!

Förutom politik talar vi om religion. Jola frågar - med tanke på månggiften i arabvärlden - lite skämtsamt; "How many husbands do You have?" och Reda svarar: "Just one, it is too expensive to have many!" Hon har en mycket frisk syn på sin religion, långt ifrån de islamistiska fundamentalisternas extrema uppfattningar!

Vi kommer fram till Kairos Museum och möts av mängder med "Tourist and Culture Police" i sina svarta uniformer. De visiterar oss och vårt bagage innan vi får gå in. Videokameran får jag lämna till deposition, däremot får jag ta med stillbildskamerorna under förutsättning att jag inte nyttjar blixten.

Reda guidar oss inne i det väldiga museet. Här finns mängder med föremål från tretusen år före Kristus till något århundrade efter. Det vill säga under Egyptens antika period. Här finns även mängder med folk; utländska turister, skolklasser och "vanligt folk".

Museet i Kairo med över 200.000 föremål från antiken

I de stora salarna tittar vi på ett stort antal antika föremål, bl a en mansstor trästaty av en skrivare från Sakkara vid namn Ka-Aper, vars ögon av kristall

Prins Rahotep och Nefret

ser mycket levande ut, en vacker, färggrann staty av prins Rahotep och Nefret (2620 f Kr), en miniatyrt av Cheops; den enda bevarade bilden av faraon som byggde den största pyramiden, och olika papyrushandlingar med bilder och hieroglyfer.

Det som imponerar mest är dock besöket i kammaren för mumierna och i gallerierna med Tutankhamuns alla gravskatter. När man stiger in till de tolv mumierna trängs man bland många människor som sakta förflyttar sig runt de många montrarna. En vakt uppmanar till ökad tystnad – och vördnad – men sorlet ökar igen efter några minuter. Och visst blir man påverkad. Här vandrar vi runt och beser de män som för 2-4000 år sedan var detta landets mäktigaste, nästan upphöjda till gudastatus. Nu går vi runt och ”ser ner” på dessa maktens män, där de ligger svarta och intorkade i sina sarkofager. Visserligen har de på sätt och vis blivit odödliga – Ramses II och hans kollegor – men jag undrar vad de tycker om den situation de befinner sig i idag? Låt vara att deras själar sannolikt flugit till det ”eviga livet” men meningen med mumifieringen var ju att de även skulle medföra sin kroppar.

Tutankhamuns dödsmask i rent guld är ett fantastiskt konstverk, som inte lämnar någon oberörd

1922 fann engelsmannen Howard Carter en grav i Konungarnas dal i Luxor, som inte var plundrad; Tutankhamuns grav. Den blott 19-årige faraonen hade

avlidit 1327 f Kristus och i hans grav hade man lagt ner över 1700 föremål. Dessa finns nu bevarade på museet och är därmed en alldeles fantastisk skatt åt eftervärlden. Vi imponeras av hans gyllene sarkofager, den berömda, gyllene dödsmasken, hans fantastiskt utsmyckade tron, där han och hans unga hustru finns avbildade och alla de andra bruks- och konstföremål som finns i montrarna.

Tutankhamun dog alltså vid tidig ålder. Man tror sig veta att han led av en sällsynt ben- och muskelsjukdom som heter Kippel-Feils syndrom. Röntgenbilder visar nämligen att ryggraden var sned och att halskotorna vuxit samman. Personer med den sjukdomen ser ut som om de har en kort hals, och de kan inte vrida på huvudet utan att överkroppen följer med. Många är tvungna att gå med käpp, och kanske var det så även för Tutankhamun – i varje fall har man hittat över 130 käppar i hans gravkammare.

Men man har även andra teorier; Ett benfragment i hans kranium kan vara resultatet av ett hårt slag. Han skulle således ha mördats. Kanske av sin närmaste rådgivare, premiärministern Eje. Att han begravdes i all hast verkar också misstänkt. Sarkofagens lock var knäckt och passade inte exakt. Vidare var det ganska mycket oreda i själva gravkammaren.

Mycket mer kan sägas om de cirka 120.000 föremål som visas här på museet – och de 150.000 föremål som lär finnas i källaren – men efter några timmar blir man så ”mätt” att man bara inte orkar vara receptiv längre!

När vi kommer utanför museet får Reda information om att Tony Blair meddelat parlamentet att ”kriget börjar i morgon” och hon känner en stor sorg; Nu upphör turisterna att komma till Egypten och nu väntar arbetslöshet för hennes del! Det finns en risk att museet stängs.

När vi reser förbi kvarteren där de amerikanska och brittiska ambassaderna ligger, ser vi hur stora förband av kravallpolis slår en ring kring kvarteret – Man väntar sig naturligtvis stora demonstrationer mot dessa olyckliga beslut!

Tutankhamuns halssmycke

Kairo är det eviga småtutandets megastad - en stad som aldrig sover!

Vi far över den breda Nilen, som nu delat upp sig i två breda flodarmar. Kairo är ett myller av människor, bilar, åsnor och andra fortskaffningsmedel.

*Den egyptiska maten är
mycket välsmakande*

Höga skyskrapor står i bjärt kontrast till alla de låga lertegelhusen som växer upp överallt. Vissa av de nya områdena verkar vara byggda på en soptipp, så skräpigt är det. Många av fastigheterna är inte färdigbyggda, då en olycklig skattelagstiftning menar att skatt erläggs först då huset byggts färdigt. Inte gynnar det estetiken! Trafiken är intensiv, ryckig och ljudlig och vår chaufför kryssar fram mellan de olika filerna på så sätt att man ofta bildar fem informella filer där det finns tre formella – ”sist fram är en skit” är nog ordspråket för dagen! Men på något märkligt sätt fungerar det.

Vi kommer – lite med hjärtat i halsgropen - fram till stadsdelen Giza i västra Kairo. Vi söker skydd för den hårda vinden i en restaurang med fin utsikt över pyramiderna. Kyparen placerar oss vid Redas favoritbord - ett hörnbord för tre. Stora panoramafönster döljer inget av utsikten. Det finns dock ett problem – det finns ingen utsikt till följd av sandstormen! Vi äter med god aptit av kyckling, ris, kryddstark äggplanta med vitlök, olika rätter med kikärter, gröna och svarta oliver, bottnar av kronärtskockor och ett välsmakande öl av mellanölstyp vid namn Sakkara. Bordssamtalet handlar mycket om hur vi har det i våra olika länder, hur vi lever, glädjeämnen och sorgeämnen. Vid alla sådana samtal kan man bara konstatera hur lika vi har det i stort när det gäller glädje- och sorgeämnen, även om det naturligtvis skiljer rejält när det gäller praktiska detaljer!

Det känns lite pyrt – årets första sandstorm kom just idag och vi som väntat i över femtio år på att få se pyramiderna – Man kan tappa sugen för mindre!

*En godmodig egyptier visar
oss hur man tillverkar äkta
papyruspapper*

Vi börjar dock med ett trevligt besök i en liten papyrusfabrik, där vi visas hur man genom att skära papyrusen i smala remsor och lägga dem i vatten skapar grunden för ”pappret”. Därefter läggs remsorna i nittio graders riktning mot varandra, i ett flätat mönster och pressas ihop under starkt tryck några dagar. På så vis skapas ”pappret”, som man sedan kan skriva och teckna på. En godmodig egyptier visar oss den intressanta processen. Vi erbjuds

möjligheten att köpa några papyrusteckningar med motiv från den egyptiska mytologin under antiken. Ofta när man handlar papyrus "ute på sta'n" är det frågan om pressade bananfibrer, d v s fusk!

Vi köper två handmålade papyrusblad för 90 egyptiska pund per styck (138 kr/st) med motiv från den egyptiska mytologin. De handlar bl a om magins gudinna Isis och om hennes son Horus - falkguden.

Vi köper även några mindre papyrusblad till våra barn Hanna, Linnea och Victor, gör ett tafatt men relativt framgångsrikt försök att pruta och lämnar platsen både nöjda och totalt 352 kronor fattigare.

Inom några minuter är vi framme vid pyramiderna, stiger ur bilen och möts av en hård, sandblandad vind. Vi har stannat just nedanför Cheops pyramid – den största av de tre pyramiderna vid Giza. Den rymmer över två miljoner stenblock som i genomsnitt väger omkring 2,5 ton. Denna jättebyggnad är uppförd med en sådan förbluffande precision, att den största skillnaden i längd mellan de fyra, 230 meter långa, sidorna endast är fyra centimeter!

Pyramiderna är det enda av de "sju underverken" som fortfarande existerar, och det tog ett bra tag in på 1800-talet innan människan byggt en högre skapelse än denna pyramid. I över 4500 år var detta således världens högsta byggnad! Den gamle kungen Cheops tog verkligen i när han beslutade att bygga sin egen gravkammare. De efterföljande generationerna med kungarna Chefren och Mykerinos nådde inte riktigt företrädarens pyramidstorlek.

Gudinnan Isis (till höger) och hennes syster Neftys på ett handmålade papyrusblad

Sandstormen suddar ut pyramidernas mäktiga konturer

Den sandblandade vinden gör att jag fotograferar sparsamt – i rädsla för att utrustningen skall skadas. Att videofilma låter sig inte alls göras. Dock ger det sandgula ljuset och den begränsade sikten hela pyramidområdet en märklig utstrålning. Så skall man se ljusst på "helvetesblåsten" är det väl just det faktum, att det kanske inte är så många som har denna typ av bilder av de vanligtvis solbelysta pyramiderna, som ger viss tröst i eländet!

Cheops pyramid är den äldsta men också den största av de tre pyramiderna vid Giza

För ett tiotal egyptiska pund får vi möjlighet att gå in i Mykerinos pyramid. Ingången finns fem, sex meter över marknivån och väl inkomna i pyramiden upptäcker vi att gången sluttar brant ner mot dess centrala bas. Klaustrofobiska tankar gör sig icke besvär, såvida man inte önskar gripas av panik. Längst ner återfinns två gravkammare på 20-30 m², varav en är indelad i ett flertal fack. Luften känns tjock och värmen ökar påtagligt men det är garanterat vindstilla!

Vi lämnar Mykerinos gravmonument efter en kvart; Jola på darriga ben och Thomas med ett rejält skrubbsår i huvudet – men vissa smällar får man ju räkna med!

Vi gör även ett hastigt besök i Chefrens daltempel – som hyste kungens kropp före begravningen – och hos Sfinxen. Just den sistnämnda gör outplånliga intryck på oss på grund av sin storlek och sin magnifika ålder. Med sina drygt 50 meter i längd och 20 meter i höjd samt en ålder om 4500 år, lämnar den ingen oberörd!

Vi söker skydd i bilen, både för blåsten och enträgna försäljare. Här gäller det att kämpa till sig upplevelserna på ett inte alltför trevligt sätt och vi börjar redan formulera planerna på att återvända hit i slutet av vår vistelse i landet, d v s på söndag.

Nästa stopp blir i en affär där man säljer olika, egentillverkade ”äktä” parfymer och vi får en mycket ingående beskrivning av affärens ägare – en vänlig, mycket vältalig och belevad man med händer som skämts bort med noggrann manikyr. Han beskriver hur de olika blommorna odlas i den berömda oasen Fayyum, hur extrakten pressas ur blommorna och hur man tillreder parfymen utan att tillsätta förstörande alkohol. Genomgången är intressant om än lite utdragen i tid.

Kahn al-Khalili är den största basaren i Mellersta Östern

Även om timmen börjar bli sen är dagens program ännu inte slut – kvar återstår ett besök i Mellersta Österns största basar – den välkända Kahn al-Khalili i Kairos muslimska stadsdelar. Vi kommer dit vid 17-tiden, lämnar

vår guide vid ett kaffehus och ger oss själva in i de trånga gränderna. Det här är sagans orientaliska basar, där guld-, silver- och mässingsföremål glänser ikapp i de grotkliknande affärerna och där luften är fylld av dofter från olika exotiska kryddor och rökelse. Många små katter kilar snabbt mellan de olika stånden. Här känns försäljarna i det närmaste påträngande och här köper man inget utan en omfattande prutningsprocess. Vi svenskar – som på intet sätt är vana vid prutningens ädla konst – kan lätt känna oss lite bortkomna. Intrycken blir så intensiva - för alla våra sinnen - att när en timme passerat känner man sig mättad. Mörkret faller, mystiken tätar, den arabiska musiken ökar i intensitet och från de fasadbelysta minareterna ljuder böneutroparnas skärande kallelser.

Vi söker stillheten i en närbelägen moské och möts av en ständig ström av barfotamän som kommer och går efter en stunds knäböjd bön inne på de äkta mattorna. Kvinnorna syns ej alls – och så skall det vara. Männerna skall inte distraheras i sin bön. Vi får inte komma in i själva bönerummet – moskén är inte tillgänglig för icke-muslimer. Detta är Sayyidna al-Husseins moské – Kairos kanske heligaste, då den anses innehålla profeten Muhammeds dottersons huvud.

Reda sitter och dricker egyptiskt te på ett kaffehus vid torget Midan Hussein, strax framför moskén. Vi söker upp henne och följer hennes exempel. Egyptiskt te är smaksatt med färsk mynta och smakar frisk. Bredvid oss sitter två män som röker vattenpipa och runt omkring oss ”surrar” kypare, försäljare, skoputsare och taxichaufförer. Alla vill de erbjuda sina tjänster – det gäller att vara tålig och verkligen acceptera den ständiga uppvakningen. Eller rättare; att ta seden dit man kommer! I bakgrunden ligger hela tiden stadens brusande trafik med sitt eviga tutande.

Tänk så mycket mer levande livet är på detta torg i jämförelse med vårt eget hemma i Hässleholm en vardagskväll!

Tröttheten gör sig påmind. Vi har varit på upptäcktsfärd i snart tolv timmar nu och det är dags att återvända till hotellet. Vår chaufför hämtar oss och vi orkar inte längre sitta på helspänn under färden och skyller på att vi nog ändå är fatalister.

Kairo är 18-miljonstaden som aldrig sover. Den är det envetna småtutandets förlovade megastad. Trafikrytmen är hetsig, trafikljusen i det närmaste obefintliga och trafikulturen annorlunda och charmig – om man slipper att köra själv, vill säga! Avgaserna ligger tätt över staden och retar våra ovana slemhinnor till hosta. En resa med taxi genom staden är som att uppleva ett häftigt Playstation-spel – fast på riktigt!

Redan klockan 04.00 väcks vi av väckareklockan – var det någon som sa att detta är en semesterresa? Nej, vi tänkte det!

Den ljusnande himlen hyser en liggande måne och enstaka moln. Det blåser fortfarande friskt, dock är luften inte fylld av sand idag. Skönt! Luftfuktigheten är mycket låg – kring 30% - och vi märker det bl a på att när vi duschat, dröjer det inte lång tid förrän man är snustorr på hela kroppen.

Frukosten utspisas till följd av den arla morgonstunden i hotellets vestibul. Här håller man på att städa bort det lager av sand som lagt sig överallt

Personal- och materielvård:

Väl hemkomna till hotellet sköter vi om både vår lekamen och våra ighensandade kameror. De förstnämnda ordnas med en dusch och en "Gammeldansk", de sistnämnda med putsduk och linsrengöringspapper. Jolas hår är så fyllt med fin sand att det nästan går att forma hur som helst – Thomas' hår går inte att forma vare sig med eller utan sand!

Vi tittar även på den engelskspråkiga, egyptiska TV-kanalen NileTV och förstår att kriget inte är långt borta nu.

Dag 3

(onsdagen den 19 mars)

under gårdagens sandstorm. Vi lämnar över några vykort och pengar till porto till en av de hotelluppassare vi lärde känna igår, och ber honom posta korten åt oss. Kan vi lita på honom? Några kort kom aldrig fram till våra släktingar och vänner, så svaret blev tyvärr NEJ!

Klockan 05.30 kommer vår trevlige chaufför och hämtar oss. På vägen ut till flygplatsen stiger solen upp över Kairos taggiga siluetter. Vi passerar det mäktiga Citadellet med den vackra Alabastermoskén och den islamiska kyrkogården, som till följd av stadens trångboddhet är befolkad av levande människor. Vår chaufför gör även en avstickare till den plats för militärparader där Egyptens modige president Anwar Sadat mördades 1981. Modig därför att han vågade tro på en fred mellan araber och israeler. Han ligger nu begravd under ett pyramidinspirerat stenmonument mittemot platsen för mordet.

Klockan 06.30 kommer vi ut till Cairo International Airport, checkar in vårt bagage och tar en kopp te i väntsalen. Det är svårt att få igång livsandarna idag. Vi har sovit för lite, ätit för lite och framförallt druckit för lite vätska. Klockan 07.45 går vi ombord på en stor Airbus A 600 tillhörande Egypt Air, tillsammans med 500 andra passagerare. Väntan i planet blir misstänkt lång och efter en timme meddelas det att vi är tvungna att återvända till terminalen. Det blåser nämligen sandstorm i Luxor, så planet kan inte mellanlanda där på sin väg till Assuan.

”Nu går skam på torra land” – Skall vi återigen drabbas av sandstorm. Vi som bara har sju intensiva dagar i landet. Nu dör de sista livsandarna, och vi ”omgrupperar” oss lika pigga som ett gäng antika egyptiska mumier.

Nåväl, en dryg timme senare (09.45) gör vi ett nytt försök – och denna gång kommer vi iväg. Mestadels flyger vi över bergig öken, där molntussarna avtecknar sina mörka skuggor mot marken, men ibland passerar vi över det smala gröna band som utgör Nilen med tillhörande grön dalgång. På vissa ställen är bandet brett på andra väldigt smalt. Vi bjuds på en liten kaka och en kopp kaffe. Klockan 10.50 mellanlandar vi i Luxor.

Klockan 12.00 landar vi så slutligen i Assuan – Egyptens sydligaste stad. Den sista halvtimmen har vi lidit av, som Jola säger, ”dåliga luftvägar” och planet har av turbulensen i luften farit hit och dit mellan luftgroparna. Inflygningen mot landningsbanan sker från söder och vi passerar därför just intill den väldiga, konstgjorda Nassersjön. Flygplatsen ligger någon mil sydväst om staden.

Servicen från GEM Travel fungerar utmärkt och även här möts vi av en guide och en chaufför med bil. Bara för Jola och Thomas! Det här är ett utmärkt sätt att resa på!

I och med att vi nu är nästan 100 mil söder om Kairo är temperaturen högre, dock fortfarande behaglig (25-30 grader C) – och luftfuktigheten om möjligt ännu lägre. Vi har kommit till sommaren!

Vi kör in mot Assuans centrala delar, passerar Assuandammen som byggdes av britterna vid näst senaste sekelskiftet, ser de första, torrlagda vattenfallen – katarakterna – i Nilen och ruinerna efter det berömda Philaetemplet. Stannar till vid Egypt Airs kontor invid cornichens början för att konfirmera

Flygresan går huvudsakligen över stenöken. Ibland passerar vi över Nilen.

återresan med flyg från Luxor i slutet av veckan. Vi lägger genast märke till att människorna är mer mörkhyade och har tydligare negroida drag och att fler av männen i Assuan bär den lediga "arabiska nattskjortan" (förlåt galabayian) än i Kairo. Huvuddelen av befolkningen i södra Egypten utgörs av nubier. Samma folkslag som man även finner i norra Sudan.

Vi går ombord på M/S Giselle – ett veritabelt femstjärnigt lyxhotell – och möts av vänliga människor. Nu träffar vi även vår guide – Ayman Mokhtar – en grovhuggen, vänlig man i 35-årsåldern, som kommer att bli vår privata guide under de kommande dagarna; Snacka om lyx!

Eftersom vi är ungefär fyra timmar sena, skyndar vi oss att checka in på vårt rum (absolut inte någon hytt) och äta en hastig lunch. 13.50 står vi redo att upptäcka Assuan; lätt oroliga över att vi nu kommer att missa mycket!

Vi börjar med ett besök vid de berömda granitbrotten på Nilens östsida. Här hittade antikens faraoer lämpligt material för att bygga delar av sina slott och tempel och de väldiga obeliskerna. Längst upp i brottet ligger "the unfinished obelisk", en gigantiska obelisk som tyvärr sprack under själva uthuggningsfasen. Hade den förfärdigats hade den vägt svindlande 1,8 miljoner kilo och mätt 41 meter i höjd. Det material som höggs ut här transporterades ner till floden (ofta under flodens högvattenstånd på sommaren) och därefter på båtar nerför floden till bl a Luxor eller Gizaplatån med sina pyramider.

Nästa besök blir den väldiga Assuandammen och den än väldigare Höga dammen. Den sistnämnda var klar att ta i bruk 1971. Sovjetiska ingenjörer och arbetare hade färdigställt denna damm i syfte att bättre kunna reglera flodens vattenmassor och att utvinna elektricitet. Ett minnesmärke över deras bedrifter är uppfört väster om dammen.

När dammen väl var anlagd dämde Nilen upp och den stora Nassersjön bildades. Den sträcker sig mer än 500 km söderut, långt in i norra Sudan. Ingreppet fick naturligtvis stora konsekvenser både för naturen och människorna:

- Cirka 800.000 nubier tvingades flytta till andra områden
- Dussintals antika tempel fick flyttas undan vattenmassorna, bl a Abu Simbel
- Den naturliga översvämningen – och därmed gödningen - av markerna nedströms dammen upphörde. Konstgödning fick nyttjas istället.
- Enorma kvantiteter slam avsätts nu istället i dammens norra delar och riskerar att på sikt bli ett stort problem
- Jag tror även att problemen med snäckfeber ökat nedströms dammarna
- Numera finns inga nilkrokodiler norr om dammarna (på sätt och vis skönt att veta om man skulle trilla i floden)

På den positiva sidan står dock att man kan utvinna flera skördar under ett år, till följd av att man slipper sommarens högvatten och att man tillgodoser en stor del av sitt elbehov genom dammens kraftverk. Likaså lär nilabborrarna i Nassersjön ha fått ett mer givmilt ekosystem och därför vuxit till imponerande storlekar.

Nubierna är mer mörkhyade än egyptierna i norra delen av landet.

Magins gudinna Isis avbildas med en huvudbonad bestående av en solskiva omgärdad av ett kohorn

Vi lämnar den övre dammen och reser ner till den förhållandevis lilla dammen mellan det gamla och nya "dämmet". Man har flyttat det vackra Philaetempolet till en ny ö i dammen – och då från en plats några hundra meter bort och som nu är dränkt av dammens vatten. För att ta oss ut till ön hyr vi en liten blåmålad båt med nubisk förare. Färden tar cirka tio minuter och vi reser fram längs stränder med rundslipade granitkullar. Det är vackert!

Även templet är vackert med sina höga sandstensfärgade fasader och stadiga fundament. Vi ser att väggarna är smyckade med olika bilder och tecken, bådadera i relief. Man går iland på öns södra sida och vandrar sedan upp och in i templet. Vi möts av en stor tempelgård omgärdad av mäktiga pelare och i fonden tronar en slät tempelfasad med en bas som är minst några meter bredare än dess topp – och fylld av olika bilder i mastodontformat.

Som centrum för Isiskulten var ön en betydande pilgrimsplats långt in i kristen tid. Från Philae sades Isis vaka över den heliga ön Biga, en av hennes make Osiris mystiska gravplatser.

En av de mest utbredda egyptiska myterna är just den om Osiris och Isis. Det berättas att Osiris var en kung som lärde egyptierna att leva, dyrka och odla säd. Han mördades dock av sin avundsjuke bror Seth, som skar upp kroppen och spred ut den över Egypten. Osiris älskade hustru Isis och hennes syster Neftys samlade ihop delarna och satte - med hjälp av gudarna Anubis och Thoth - ihop honom som den första mumien. Isis använde därefter sin magi för att uppliva honom och födde samtidigt fram en son, Horus, som skulle hämnas fadern. Den pånyttfödde Osiris gick sedan ned i dödsriket för att där härska som kung och domare.

Philaetempolet är vackert med sina sandstensfärgade fasader och stadiga fundament

Det enorma templet byggdes i slutet av den s k ptolemeiska perioden och i början av romartiden (d v s det sista århundradet före Kristi födelse) - och är en kombination av fornegyptisk och grekisk-romersk arkitektur.

Flera årtionden efter Kristus sökte kopterna – de första kristna i landet – skydd i templet, bl a från romarnas förföljelser av dem i Egyptens norra delar. Vi ser flera kristna symboler och märken efter deras tid i templet.

Nära vattnet står den klassiskt stilfulla Trajanuskiosken, med sina 14 kolonner och scener av den romerske kejsaren som tänder rökelse framför Osiris och Isis. Av det drar vi slutsatsen att romarna – som ockuperade Egypten sedan 30 f Kr - var så imponerade av den egyptiska kulturen att de till och med anammade deras myter och gudar! Och helt otroligt är det ju inte att just Cleopatra besökt templet någon gång under sin regeringstid (51-30 f Kr).

Dagens upplevelser blir bara bättre ju längre dagen lider och den verkliga harmonin infinner sig när vi åter kommer ner till Assuan och får möjlighet att följa med på en flodtur.

Solen sjunker ner mot de sandiga kullarna i väster. Saharaöknens torra oändlighet står i tydlig kontrast mot Nildalens frodiga - men stark begränsade - överflöd. På vissa platser längs floden är skiljelinjen mellan ”vått och torrt” endast någon meter bred.

Luften är fylld av fågelläten. Det sneda kvällsljuset lyfter fram färgprakten hos både rörhönsen i vasskanten och de rostbukade ladusvalorna, som småkvittrande drar fram på insektsjakt just ovanför vattenytan. Sädesärlorna trippar på relingen – det är hög tid att bryta upp för resan mot nordligt land!

Vi kryssar fram mellan flodens mjukt avrundade granitöar i en felucka - en vacker båt med triangelformat segel, framförd av en erfaren, nubisk flodfarare. Ett ordspråk säger att ”den som seglar på Nilen måste ha segel av tålamod - Om Allah vill, kommer vinden och ger fart åt din färd”.

Vi har tur och vi reser med vinden och njuter av stillheten och skönheten bland Assuans många flodöar. Den största heter Elephantineön och har fått sitt namn antingen därför att dess grå, rundslipade granitklippor liknar just elefanternas färg och form, eller för att man här ifrån skeppade Alexander den Stores elefanter till Europa. Assuan var alltså en gång ”porten till Afrika”, en på den tiden mycket betydelsefull handelsväg. Härifrån gjordes vår kulturs

Observerade fåglar:

Silkeshäger, gråhäger, skratt-mås och en stor flock flyttande vita storkar.

Rörhöna, ladusvala, sädesärla, gråfiskare, kohäger och silkes-häger.

”Den som seglar på Nilen måste ha segel av tålamod - Om Allah vill, kommer vinden och ger fart åt din färd”

första kontakter med det exotiska Afrika och härifrån fraktades de lejon som gladiatorerna i det romerska riket hade att kämpa emot. Och här upptäckte Egyptens faraoner – som vi tidigare nämnt - stora granitfyndigheter. I stenbrotten längs floden högg man ut väldiga granitblock, som användes till att bygga palats och tempel i både norr och söder. De väldiga obelisker i granit, som återfinns i bl a Luxor kommer sannolikt härifrån, liksom den obelisk fransmännen fick i gåva av Muhammad Ali – Egyptens reformistiske 1800-talshärskare - och som nu återfinns på Place de la Concorde i Paris.

Uppe mot horisonten avtecknar sig Aga Kahns mausoleum på en kal bergssluttning mittemot Assuan. Han var andlig ledare – iman - för de indiska ismailiterna och blev så förtjust i Assuan och dess klimat vintertid, att han tillbringade alla vintrar här. Efter hans död 1957 lät hans änka uppföra ett mausoleum till hans ära. På samma sida om floden finns ett stort antal skäddlingagravar, uthuggna i bergssidan. Här begravdes bl a prinsar, guvernörer och adelsmän under perioden 2.600 – 1.600 f Kr.

På en rundslipad granitkulle, strax ovanför Nilens strand ligger det välkända Old Cataract Hotel

Vi delar floden med många feluckor. I slutet av seglatsen passerar vi Kitcheners Island, en vacker ö som hyser en frodig botanisk trädgård med växter från olika delar av världen. Den brittiske överbefälhavaren Horatio Kitchenier fick ön i gåva av den brittiska staten på 1890-talet – och då som tack för sina insatser som ledare för den egyptiska arméns fälttåg i Sudan. Vid sin pensionering bosatte han sig här, och kom att samla in och plantera växter från olika delar av det stora brittiska imperiet. Vi ser mängder med olika träd och buskar – en del i vackra färger. Tyvärr är timmen för sen för ett besök!

När nu mörkret kommer smygande samlas mängder med högljudda ko- och silkeshägrar i de flodnära buskagen.

När vi passerar mellan Kitcheners och Elephantineöarna trängs floden samman och vi ser och känner styrkan i den väldiga floden. Vi förstår att detta är en av världens största floder! Storhövdade gråfiskare far av och an längs flodstränderna, när de inte står och ryttlar över någon presumtiv bytesfisk. De är stora men stora floder skall ha stora kungsfiskare!

Old Cataract Hotel – ett imponerande sekelskifteshotell i morisk stil – var platsen där Agatha Christie skrev delar av sin succéroman ”Döden på Nilen”. Hotellet ligger på en rundslipad granitkulle strax ovanför floden och från dess veranda har man en magnifik utsikt över Assuans grönskande flodarkenpelag. Att bo där lär kosta 3000 kronor per natt – således inget för ”Medelsvensson”!

Under den sista sträckan får vi förlig vind, solen har gått ner och det är ganska svalt nu, uppskattningsvis en 14-15 grader. Vi passar på att ringa till mor/svärmor i Hässleholm för att höra om så skilda nyheter som hur Irakkriget utvecklas och hur våra katter mår – och hur våra nära har det, förstås! Fortfarande kan vi inte förneka att detta mobila telefonerande från världens alla hörn känns väldigt imponerande! Ens släkt och vänner är inte längre bort än mobiltelefonen i fickan! Det om något har liksom ”krympt ihop” världen!

Vi tackar vår duktige flodfarare, ger honom tjugo egyptiska pund i dricks, eller ”baksheesh” som man säger (ofta) i Egypten, och går över till vårt fartyg.

Nu är vi riktigt ”på hugget” och upptäckarglädjen vet inga gränser. Även om vi är rejält trötta – men vila sig det kan man göra hemma i Hässleholm. Vi bestämmer oss för att gå upp till basarerna några kvarter innanför Strandgatan. Till Sharia as-Soug. Just här i Assuan finns några av de mest genuina basarerna i Egypten. Ayman följer med oss!

Under en dryg timme vandrar vi runt i de trånga och exotiska kvarteren, besöker en moské och njuter av alla annorlunda upplevelser: Fruktförsäljarna, slaktarna, kopparslagarna, böneutoparna, bagarna, frisörerna, de åsneddragna vagnarna, de väldoftande kryddorna och rökelseerna, skraddarna, de beslöjade kvinnorna, de magra katterna, de stojande barnen och allt, allt annat som passerar revy i snabb takt. Det sjuder av liv! Det är kanske så här livet skall vara? Och inte så stelt, välordnat, strukturerat – och lite tråkigt – som hos oss i Sverige?

Det här är den bästa basaren vi någonsin besökt i ett arabland, främst för att vi här möter det ”vanliga folket” och att utbudet av varor anpassats till dem. Vi köper rökelse och hibiskus-te.

Vid 20-tiden äter vi en läcker buffé ombord på vårt fartyg. Det är många rätter att välja mellan. Chefskocken hjälper oss tillrätta med information om de olika rätterna. Till detta dricker vi Sakkara-ölen. Matsalen är oerhört lyxig och livréklädda kypare passar upp oss med stor frenesi.

Efter middagen blir det magdans i sällskapsrummet på övre däck. En vacker, lite lätt mullig (det skall vara så) flicka i en underbar, turkosfärgad klänning med mycket paljetter dansar skickligt för oss. Hon bjuder upp några tyska gentlemän som verkligen har de fysiska förutsättningarna att magdansa. De har dock svårt att framkalla det rätta dallret bland sina ”magmuskler” men flickan är desto duktigare.

En lång man kommer in, iförd dubbla och färggranna kjolar. Han snurrar oupphörligt sin smala lekamen och låter kjolarna rotera i en hög hastighet i olika höjd. Han snurrar i säkert tio minuter – utan att till synes bli yr – och är mycket skicklig.

Vid halvelva kommer vi i säng – inte en minut för tidigt, om vi skall lyssna till våra uttröttade kroppar. Vi somnar omedelbart, njuter dessförinnan av tystnaden och stillheten ombord på båten och de lyxiga grand lit-sängarna. Vi kan inte bo lyxigare än så här!

När vi vaknar strax före sex noterar vi att fartyget är under gång. Vi reser nu nedströms Nilen. Gryning råder utanför fönstret, vi lär ha varit på resande fot sedan klockan fyra och när vi äter frukost lägger fartyget an vid resans första mål: jordbruksstaden Kom Ombo med sitt grekisk-romerska tempel, vackert beläget på en kulle ovanför flodstranden. Det är många andra fartyg som också nått fram till templet, så det blir ganska trångt när vi vandrar över landgången och upp mot templet. Temperaturen är behaglig, ungefär som en svensk sommarmorgon.

Halvvägs sitter en äldre man och visar upp sina tre eller fyra kobror. Meterlånga, matt silverfärgade ormar, som ibland – när mannen provocerar dem – reser sig upp och breder ut sin karaktäristiska halssköld. Jag ser inga

Dag 4

(torsdagen den 20 mars)

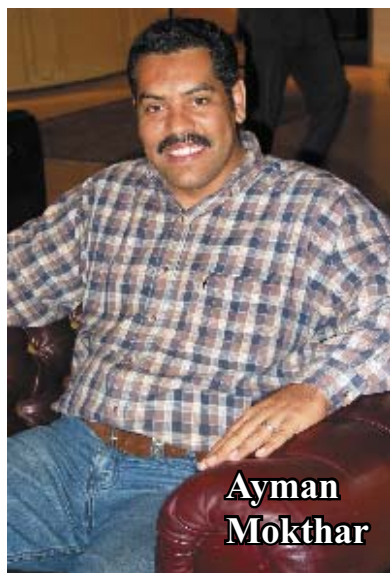

Den egyptiske "ormtjusaren" var mer intresserad av "baksheesh" än av att tjusa sina ormar!

Teckning: Jola Johnsson

På en relief i templet möter vi krokodilguden Sobek

Sidan 18

gifttänder, så sannolikt är de helt ofarliga. Mannen är väldigt angelägen att få "baksheesh" och tittar på alla som passerar och gnider sina fingrar med uträckt arm.

Vi kommer upp till det praktfulla templet på "Den gyllene kullen" och ser att byggnaden är nästintill helt symetrisk med två ingångar, två hallar och två tempelrum. Den ovanliga formen beror på att templet är tillägnat två gudar – den vänstra sidan åt falkguden Haroeris och den högra åt Sobek, den lokale krokodilguden. Man byggde dubbelt då man inte ville riskera att de båda gudarna skulle bli ovänner. Ayman berättar för oss och levandegör templets historia. Uppförandet av templet påbörjades några århundrade före Kristus av den egyptiske faraon men avslutades under den romerska ockupationen av kejsare Augustus. Templet sägs ibland representera "det onda" (Sobek) och "det goda" (Haroeris). De många pelarna är dekorerade med Övre Egyptens lotusblomma och deltalands papyrus. Ett litet kapell bredvid templet visar sig innehålla några gamla krokodilmumier. På den tiden det begav sig hade man en levande krokodil inne i templet.

Det vackra templet användes naturligtvis till gudstjänst men det var även en samlingsplats för den tidens intelligentsia. Hit kom vetenskapsmän, filosofer, läkare och astronomer för att mötas och samtala. Ofta nyttjades det även som hälsohem eller till och med som sjukhus. På reliefer bakom templet hittar vi bilder av olika verktyg, bl a operationsinstrument, som användes i hälso- och sjukvården. Här ser vi även bilder på kvinnor, som sittande föder sina barn. Ayman berättar om ett "schema" för prästerna, där man kunde se att året innehöll 12 månader, en månad utgjorde tre veckor och en vecka tio dagar, allt inristat i hieroglyfer. Dessa tecken var början till de romerska siffrorna. På gården norr om templet finns en nilometer, långt ner i en bred brunn. Här kunde man alltså läsa av flodens vattenstånd, vilket var viktigt på den tiden då skillnaden mellan hög- och lågvatten var flera meter. Efter Assuandammens tillkomst finns ju inte dessa variationer längre. Förr i tiden kunde man genom att läsa av nilometern, bestämma när och hur mycket skatt som skulle drivas in. Det fanns nämligen en god korrelation mellan ett visst vattenstånd och hur

riklig skörden blev.

Vi är så insjunkna i våra studier och i vårt fotograferande – alla tre – att vi inte hör att båten tutar på oss flera gånger. Vi är sena och flera andra fartyg hindras att komma iväg, då vårt ligger i vägen. De skickar folk från båten att hämta oss och mistluren på fartyget visslar irriterat. ”Hemsk ”skämmigt” var ordet!”, sa Bill till Bull. Vi tittat intensivt på ”markens alla blommor” när vi hastigt förflyttar oss ner till vårt fartyg, bara för att slippa möta de övriga passagerarnas ilskna blickar! ”The Camera-group” – vi kallas så – är åter tillbaka.

Meningar som ”visa hänsyn” och ”håll utsatta tider” dunkar självkritiskt i våra medvetanden, ivrigt försvarade av några tankar kring ”solen har också sina fläckar” och ”det var väl inte hela världen – vi är ju på semester”.

Vårt fartyg lämnar Kom Ombo vid halv nio och reser vidare nedströms floden. Nu bjuds utomordentliga möjligheter att skåda fåglar, se vad man odlar längs stränderna och se hur människorna bor. Vädret är soligt och vackert, låt vara inte så varmt, kanske 20 grader. Vi njuter i fulla drag!

Saharaöknen tränger på från väster

Nilen trafikeras för närvarande av cirka 330 turistfartyg

Under antiken jagade man fåglar med pil och båg längs Nilens stränder

Vi noterar att öknen på vissa ställen når nästan ända ner till floden, medan det på andra ställen – främst längs den östra stranden – kan vara kilometerbreda, grönskande områden. Vi ser enstaka människor, både på fälten och i små båtar längs floden. Vissa brukar jorden, andra vakar över sina djur och några fiskar. När vi passerar några små byar ser vi naturligtvis fler människor. Byarna består av hussamlingar, där husen är uppbyggda av brunt lertegel. Vissa av husen är målade men huvuddelen av dem bär teglets naturliga färg. Lertegel lär vara ett bra byggnadsmaterial, då det dels är billigt och dels isolerar bra mot solens heta strålar.

Lite varstans – ibland ganska tätt – ligger pumpstationer som beskattar floden på sötvatten och transporterar ut det på åkrarna. Vi ser bl a att några av stationerna – ofta de största – har upprättats som internationella hjälpprojekt och då ofta i samarbete med Japan.

Vegetationen längs Nilens strand var bitvis mycket rik och frodig

Vårt flytande hotell gör verkligen skäl för sina fem stjärnor

Olika arter av palmer, bl dadelpalm, växer rikligt på stranden, liksom buskage av tamarisker längs själva flodkanten. En del träd är översållade med stora, ljuslila blommor. Man odlar intensivt – två skördar är tydligen regel numera – bland annat bananer (små söta och mörkgula), majs, säd, grönsaker och sockerrör. Det sistnämnda i stor mängd. Önskar att vi haft lite bättre kunskaper att artbestämma fler träd och buskar.

Vi har dock goda kunskaper när det gäller att artbestämma de många fåglarna vi ser från fartygets soldäck. Till de vanliga arterna i strandkanten och på de vattenrika strandängarna räknas tre arter "vita" hägrar: Silkeshäger, kohäger och rallhäger men vi ser även gråhägrar och ett flertal purpurhägrar. De sistnämnda är endast på genomflyttning. Bland vadare noterar vi sporrvipa, flera styltlöpare och flyttande gluttsnäppa samt flera flockar med obestämda Calidris-arter. Rörhönsen och skedänderna är synnerligen talrika, liksom de alltid närvarande gråfiskarna. Thomas får som hastigast även syn på en vackert blågrön purpurhöna.

Mängder med ladusvalor far ständigt runt fartyget. De är av en annan ras än dem vi har i Sverige – rasen savignii – och har mörkröd färg både under vingarna och på hals, buk och undergump.

Med glädje noterar vi även några svartvingade glador och några brunglador. Den bruna kärhöken (den afrikanska rasen) är relativt talrik och ses lite överallt. På en liten ö i floden sitter två väldiga örnar, antingen skrikörnar eller stäppörnar.

Märkligt nog ser vi endast ett litet fåtal nilgäss och – tyvärr – inga krokodilvaktare. En flock med vitvingade tärnor drar förbi i sin lätta och eleganta flykt.

Gulärlorna visar sig vara vanligare än sädesärlorna men det beror sannolikt på att de sistnämnda redan lämnat sina vinterkvarter här nere för att flytta till Europa. Första veckan i april brukar ju de första komma till oss i Skåne.

Inne på den odlade marken ser vi den allmänt förekommande palmduvan, några härfåglar, talrika klippsvalar och hussvalar, enstaka tornfalkar och gråsparvar.

Klockan 12 serveras en, som vanligt, vällsmakande lunch i fartygets fina matsal. Vi kan inte ha det bättre än vi har det nu. Buffélunch med öl.

Vi har nu kommit halvvägs mellan Assuan och Luxor. Vi har kommit till staden Edfu. Det här var en viktig plats för antikens egyptier, eftersom det enligt en gammal myt var här den falkhövdade guden Horus utkämpade ett slag mot sin elake farbror Seth, som tidigare hade mördat hans far Osiris. Edfutemplet, som byggdes här några århundraden före Kristus, har därför tillägnats Horus. I nästan tvåtusen år har templet varit begravt under sand och dy och är därmed ett av de mest välbevarade templen i hela Egypten.

Vi går iland och vandrar upp på cornichen för att hyra en hästdragen droska. Det blir en livlig färd med häst och vagn längs stadens gator: Kusken skriker och gestikulerar, bilar tutar, försäljare ropar ut sina varor, åsnor kvider och ungar leker. Det börjar bli varmt och eftermiddagstemperaturen kryper upp mot trettio grader. Vi kommer efter tio minuter fram till templet, får lämna från oss videokameran, då det inte är tillåtet att filma i templet, och går in på tempelområdet. En ytterst imponerande mur, som sluttar inåt ju längre upp man ser, är det första som möter oss. Tempels framsida har lika imponerande väggar – pyloner – som når 36 meter över marken. Dessa väggar är rikligt utsmyckade med faraoniska motiv. Motiven visar när farao Ptolemaios XII besegrar sina fiender inför Horus och Hathor. Den största förnedringen var att bli hållen i sitt hår och slagen alternativt dödad. Bilderna visar just därför hur faraon håller sina fiender i håret innan de dräps. Av den anledning har fortfarande dagens egyptiska soldater alltid rakad skalle!

Horus tempel i Edfu

Två eleganta granitstatyer av Horus flankerar ingången till pylonen, som leder till en stor, kolumnadförsedd gård och den första hypostylhallen. Allting upplevs storslaget och det är kanske inte så märkligt, då detta är ett av Egyptens största tempel.

På innergården finns en än mer välbevarad och välgjord granitstaty av Horus. Vid denna skall alla turister avfotograferas, så ock vi! Thomas faller följande kommentar när han fotograferar sin fru vid statyn: "I cannot decide, who is the most beautiful creature, You my dear wife or this fantastic statue of Horus"! Så vacker var alltså den statyn!

Jola och falkguden Horus

"Den västliga koalitionen anfaller nu Irak och bombar sedan i natt Bagdad

Gamle Johnsson avnjuter dryck och kaka under "afternoon-tea"

– Nu får man räkna med arbetslöshet ett bra tag framåt, turisterna flyr nu arabländerna”, meddelar oss Ayman med sorg i rösten.

Efter tempelbesöker ”löper vi gatlopp” längs souvenirförsäljarnas gata, får tag på vår hästdroska och åker tillbaka mot hamnen. Kusken sjunger lågmält och vackert, alltmedan han driver på sina två hästar.

Vi går ombord på vårt fartyg, tar en timmes sen ”siesta” mellan klockan tre och fyra, innan vi ägnar ytterligare en timme åt fågelskådning och mysigt ”afternoon tea” på soldäck.

17.45 anländer vi till Esna och ankrar upp strax utanför stadens strandpromenad. Vi ligger här under några timmar i väntan på att komma igenom den smala slussen, som byggdes här när man dämde upp floden några meter just här vid Esna.

Skymningen kommer, gatlyktorna tänds inne i byn, böneutroparen dränker gator och torg med sin kallelse, bilar och hästdroskor drar fram längs cornichen. Bilarna tutar och ungarna leker och stojar. Husen ser sjaskiga ut och några har ytterväggar som lutar betänkligt – kanske ett resultat av tidigare jordbävningar. I kanten mot floden springer svartråttorna på jakt efter föda. Klockan kvar över sex är det nermörkt. Kylan kommer hastigt och temperaturen går ner mot tio till tolv grader C.

Staden Esna i skymning

Vi duschar och gör oss redo för kvällen middag. I kväll skall vi fira Jolas 50-årsdag. Vi bjuds på en en delikat middag med falafel, egyptisk potatisgratäng, fårost, svarta och gröna jätteoliver och mycket annat. Till det dricker vi ett inhemskt, rött vin framställt på Cabernet sauvignon-druvan. Det är ett ungt och lätt vin från i fjor men smaken är mycket frisk och god. All servicepersonal är upklädda i vackra galabaiyor.

Efter middagen sitter vi i baren och avnjuter varsin "Nubian kiss" – en rödgul longdrink av "sun-downer-karaktär", sammansatt av egyptisk konjak, mango och karabatfrukter. Den är försvinnande god. När vi återvänder till vårt rum har kabinpojarna skojat med oss och gjort dockor av våra pyjamas och våra handdukar. En har de satt på en stol just innanför dörren, en annan har det gjort som en liten arabdocka och placerat i sängen. Trevligt skämt!

Amerikanarna har fortsatt att bomba Bagdad under natten och deras styrkor i södra Irak möter ett oväntat hårt motstånd.

Dag 5

(fredagen den 21 mars)

Ett arla besök på soldäck avslöjar ett disigt, lite kyligt väder. De rostmagade ladusvalorna far fram i lätt flykt runt vårt fartyg och några brunglador glider fram över Luxors utkanter. Borta över Konungarnas dal glider två luftballonger långsamt fram åt söder. Vi har alltså under natten kommit fram till resans mål Luxor. Det är en väldig kraft i Nilen – trots dess stora bredd flyter vattnet hastigt fram längs fartygets sidor. Tittar vi närmare ser vi att vattnet är relativt smutsigt och att det flyter en tunn oljefilm på ytan.

På Nilen ser vi ett stort antal "lyxfartyg" – som vårt eget – och enligt Ayman lär det finns cirka 330 stycken (!) på floden. Här vid Luxors utkanter ligger de i fem- eller sjudubbla led vid kajerna.

Man har för vana att vara tidigt igång på morgonen, mycket för att slippa den svåra hettan längre fram på dagen. Vi äter frukost kvart i sju och står beredda för dagens utflykt till Luxors västbank vid halvåtta-tiden.

Vi åker med en liten minibuss längs flodens östra strand, passerar över en fem år gammal bro några kilometer söder om Luxor och kommer över till Västbanken. Överallt ser vi palmdungar och odlade fält. Landskapet ger ett frodigt och bördigt intryck. Vi passerar ett flertal fält där man skördar sockerrör och vi ser att man transporterar bort skörden på en smalspårig järnväg.

Vid infarten till ett stort, torrt, nästan ökenartat område, där vi finner ruinerna efter det antika Egypten, besöker vi två kolossalstatyer – Memnonstatyerna. De två statyerna är 18 meter höga och föreställer faraon Amenhotep III. De var ursprungligen placerade framför hans dödtempel, som tros ha varit Egyptens största någonsin och som förstördes gradvis av årliga översvämningar och plundrades när senare faraoner behövde byggnadsmaterial.

Vi vandrar även bort till en åker med sockerrör. Här håller ett tjugotal arbetare på att skörda rören för att transportera bort dem för sockerutvinning. Vi får följa med en uniformerad turistpolis. Vi ser att det är både män och pojkar som arbetar här. De kapar rören med en stor kniv av manchete-typ och buntar ihop de mer än manshöga rören i bärbara knippen. Därefter lastas de på åsneryggar eller vagnar dragna av åsnor eller traktorer och transporteras bort till en större väg. Vi får smaka på sockerrören. Biter man loss en bit av mörken och tuggar på den känner man en tydlig sockersmak.

Det blir lite lätt uppståndelse när "blekansiktena" kommer och arbetet upphör för några minuter. Vi möts dock av vänlighet och hjälpsamhet. När vi vandrar tillbaka ser vi att åkrarna genomkorsas av små bevattningskanaler.

Memnonstatyerna på Västbanken

Vatten är ju alla ekosystems livgivare och vatten är naturligtvis nyckeln till goda skördar.

Vi reser vidare mot Konungarnas dal, gör ett kort uppehåll för att köpa biljetter och passar då på att upptäcka två vackra biätare av arten grön dvärgbätare, som sitter på en telefontråd. På vägen upp mot dalen ser vi den brittiske arkeologen Howard Carters hus på en kulle. Carter var ju den man som upptäckte Tutankhamuns grav 1922.

Vackra väggmålningar i Hatshepsuts tempel - Det är svårt att tänka sig att de målades för mer än 3 400 år sedan!

Hatshepsuts tempel mot den ljusa kalkstensklippan

Vi åker med ett litet minitåg upp till kungagravarna inne i dal omgiven av höga, ökenartade kalkstensberg. Genom att gräva gravarna djupt in i de thebanska bergen ville faraonerna, från och med Thutmosis I (ca 1500 f Kr), hindra tjuvar från att stjäla de ovärderliga egendomar som begravdes med dem. Trots detta blev så småningom alla gravar plundrade – alla utom tre gravar, varav Tutankhamuns grav är mest välkänd. Sextiotvå gravar har hittats i dalen. Vi besöker några av gravarna och imponeras av de stora gångarna inne i själva gravarna – och hur fantastiskt välsmyckade de är. Grundfärgen är ofta vit och på dessa väggar har man målat olika bilder och skrivit täta led av hieroglyfer. Gravarna är således både rymliga och mycket vackert och stilrent smyckade. Aldrig kunde vi tro att det skulle vara så här vackert inne i dessa kammare!

Vi besöker tre gravar – bl a Ramses IV – och får även syn på en trevlig liten flock med ökentrumpetare. De orädda fåglarna hoppar omkring runt ingången till en grav som för tillfället är stängd. Deras läten är artkaraktäristiska och de låter således som små leksakstrumpeter! Även enstaka klippsvälar far av och an över den alltmör heta dalgången. Det intensiva ljuset, som reflekterades mot de ljusa kalkstensväggarna och den besvärande hettan – runt 35 grader C – gör längre promenader i dalen mindre tilltalande.

Nästa anhalt blir drottning Hatshepsuts tempel. Det är uppfört som en stilren kuliss mot en naken klippvägg och består av tre terrasser. Hatshepsut var en av få framgångsrika kvinnliga faraoner. Under hennes tid blomstrade kulturen och kontakterna med andra länder, bl a vårt nuvarande Somalia. Man förde heller inga krig under denna tid.

På den översta terrassen återfinns ett flertal kolossalstatyer av drottningen (8-10 meter höga). För att markera sin status bar även drottningen lösskägg och manliga kläder samt hävdade att hon skulle begravas i konungarnas dal. I kolonnraderna på andra våningen finner vi färgrika bilder av Egyptens olika gudar, förvånansvärt väl bevarade.

Tempelområdet besöks av en ständig ström av egyptiska skolklasser. Eleverna vill gärna testa sina nyvunna kunskaper i engelska och frågar oss därför ivrigt; "Where do You come from?", "What is Your name?" o s v.

Det var på det öppna området nedanför templet som muslimska terrorister utförde ett attentat mot tyska turister 1997 och döda över 50 personer. Idag känner vi dock inte den minsta oro över detta! Väl medvetna om att de många turistpoliserna garanterar vår säkerhet.

På väg till nästa tempel passar vi på att besöka en affär där man tillverkar och säljer alabaster. Materialet får man från stenar ute i öknen; En lätt genomskinlig bergart, som går att arbeta till ett tunnskaligt och därmed ljusgenomsläppligt material. En trevlig man i vår egen ålder visar hur hanteringen går till och visar oss sin fina affär. Här finns mängder med föremål i både vit, gul och brun alabaster och svart basalt. Vi dricker te och prutar. Jola visar sig besitta rysliga färdigheter i det sistnämnda och lyckas pruta till sig två fina skarabéer och en liten fruktbarhetsgud för ett bra pris! Vi lämnar nöjda och roade butiken.

Hieroglyfer och bilder täcker fasaderna

Medan Ayman besöker närmaste moské för att klara av fredagsbönen besöker vi ytterligare ett tempel – Det mäktiga Medinet Habu: Ramses III:s dödstempel, som i storlek endast överträffas av Karnaktemplet. Vi blir – då vi nu saknar guide – tvångsguidade av en beväpnad vakt. Vi önskar ingen guidning och då vi avböjer att betala för tjänsten blir han hotfull. Inte roligt att bli hotad av en beväpnad man! Det hela avlöper dock i stillhet, som tur är...

Templet Medinet Habu är ett av Luxors mäktigaste och största

Innan vi lämnar Västbanken ber jag Ayman visa oss ett vanligt hem här ute

*Den engelskspråkiga tidningen
"Egyptian Gazette"*

på landsbygden. Vi kör därför tillbaka till alabasteraffären och blir visade köpmannens hus. Det är hans mellersta son som visar oss runt. Vi blir lätt förfärade över hur enkelt man bor. Vi kommer in i en lång gång, där trappuppgången till andra våningen är målad i en ljusblå nyans. Innanför gången finns ett litet mörkt rum med två soffor/sängar. Här sitter familjen – mor med två döttrar och tre söner – och tittar på TV. Bakom rummet finns ett mycket spartanskt inrett kök med en uppmurad ugn ute på innergården. Här finner vi även en hund, en kalv, några gäss och höns. Människor och djur lever alltså nära inpå varandra. Precis som vi gjorde för 150 år sedan. Inne i huset finns också vardagsrummet som omges av soffor. Golvet täcks av mattor. Det står en telefon på bordet.

Om nu detta var ett hem för en inte alltför fattig köpman, hur ser då lantbrukarnas hem ut? I morgon kommer vi att få svaret!

Vi återvänder efter en mycket trevlig förmiddag till vårt fartyg. Äter lunch klockan 14. Vi är de enda passagerarna på fartyget för närvarande – och får därför en helt fullödlig service!

Vi vilar efter maten, så där en timme, och tittar på nyhetssändningarna från BBC: USA och Storbritannien för in trupper i södra Irak och hårda strider utkämpas. Efter fredagsbönen i Kairo demonstrerar tiotusentals människor mot kriget i Irak. Skönt att vi inte är i Kairo idag!

Vid 16-tiden är vi så igång igen. Lämnar fartyget och går in i den näraliggande byn. I en liten park upptäcker vi två intressanta fågelarter, dels en vacker hane av egyptisk solfågel och dels en oansenligt färgad fläckig prinia. Den förstnämnda blir ett nytt "kryss" för Thomas. Det är ju alltid roligt att "snubbla över" nya fågelarter. Efter trettiofem års fågelskådning händer det ju inte varje dag!

*Det intensiva mötet med bar-
nen från den lilla byn*

I byn möter vi ett gäng ungar som först är trevliga och glada men som efter en stund blir för påflugna och jobbiga. Trots att några äldre ryter våldsamt åt dem att lugna ner sig. På ett litet café sitter några äldre araber och röker vattenpipa och dricker te. De låter sig videofilmas och jag blir

– naturligtvis – skyldig att betala dem lite ”baksheesh”. När de tycker att jag betalar dem för lite reser de sig upp med sura miner – och vi flyr in i en taxi. Men som tur är skämtar de bara. Vi förhandlar med taxichauffören om priset in till Luxor, en timmes väntan där och sedan återtransport till vår kajplats. Vi enas om 60 egyptiska pund (90 SEK) och vet att vi blivit lurade – men det ingår nästan i spelet!

Vi far under en tio minuter in till Luxor, kör fram längs kornichen, passerar kung Faroks gamla vinterpalats, som nu gjorts om till ett fint hotell; Winter Palace Hotel, och kommer fram till Luxors turistbasarer. Som vanligt när man vandrar in i en arabisk basar möts man av ett virrvarr av upplevelser. Vi bestämmer tid och plats med vår taxichaufför – och undrar i vårt stilla sinne om vi kan lita på honom. Samtidigt träffar vi en ung egyptier som vill bjuda oss på te. Vi avböjer artigt och meddelar att vi nu endast har en timme innan vi åter skall åka med taxin tillbaka till vårt fartyg.

Inne i de trånga gränderna möter vi fruktförsäljaren, kaffehusföreståndaren, skraddarna, mannen som pressar kläder och de många försäljarna. Vi får inte en lugn minut. Vi videofilmar och visar några av männen de inspelade sekvenserna. De tittar med stor förtjusning på sig själva och omvandlas snart till fulländade skådespelare, som ordnar frukten i sin affär, talar med kunder och försöker se naturliga ut. Vi smiter in i en smykesaffär, får några minuters lugn och ro och passar på att köpa en mycket vacker silverskarabé (silverskalbagge) i 50-årspresent till Jola!

En charmig skoputsarpojke frågar om han får putsa våra skor. Thomas filmar honom när han putsar Jolas svarta skor. När vi frågar honom hur mycket han skall ha betalt, svarar han artigt: ”Så mycket Du tycker det är värt!”. Han får fem egyptiska pund och är nöjd med det. Han är verkligen lika pigg som Indiana Jones skoputsarpojke i ”De fördömdas tempel”.

Efter en timme är vi tillbaka där vi lämnade taxichauffören. Han står där på utsatt tid. Vår tidigare inbjudan till ”afternoon tea” går nu inte att tacka nej till. Vi ber chauffören vänta en kvart, medan vi sätter oss i den unge egyptierns butik och bjuds på välsmakande te. Sannolikt bara för att han vill prata med oss och höra hur vi har det. En ytterst vänlig man!

Vi återvänder till taxin och åker tillbaka till vår kajplats, vinkar på de roliga ”vattenpiprökarna”, som fortfarande sitter kvar på caféet. Många män gör inte ”många knop” under en vanlig dag.

När vi vandrar ner till vårt fartyg spelar ett flertal syrsor från olika håll i den nattsvarta parken. Månen ligger som en sned båt uppe på himlavalvet.

Vi äter middag klockan 19.30 och kommer i säng två timmar senare. Nu måste vi hämta igen lite av all den sömn vi missat under de senaste dagarna.

Vi väcks klockan sex - Återigen en tidig morgon. Fast nu har vi hunnit att sova i hela åtta timmar! Frukost klockan sju och så iväg en timme senare.

Det är underbart mjukt i luften och ljuset är lika milt som en sensommarmorgon i Sverige. Under två timmar besöker vi det väldiga Karnaktemplet strax norr

Teckning: Jola Johnsson

Den vänlige och pigge skoputsarpojken charmade oss verkligen

Dag 6
(lördagen den 22 mars)

134 kolonner; samtliga mer än 22 meter höga!

Karnaktemplet är ett väldigt komplex som täcker över 40 hektar

om själva Luxor. I hjärtat av det stora komplexet ligger Amuntemplet som är tillägnat "gudarnas konung". Amun, vars namn betyder "den fördolde", blev riksgud när Thebe (som området hette då) härskade över Egypten. Amun som tillsammans med sin gemål Mut och deras son Khonsu dyrkades som den thebanska familjetriaden. Med sina ändlösa hallar och kolossalstatyer och sin enorma heliga sjö, gör detta utspridda tempels storlek och komplexitet ett överväldigande intryck. I den största hallen finns 134 mer än 22 meter höga kolonner. Man känner sig verkligen liten när man vandrar runt i detta mäktiga rum. En imponerande granitstaty av Ramses II, med en av sina döttrar vid fötterna, står framför ingången till den stora hypostylhallen.

Inga kostnader skyddes och under 19:e dynastin (1294 – 1186 f Kr) arbetade cirka 80.000 personer i templet som grovarbetare, vakter, präster och tjänare. Att bygga allt från början till dess man nått områdets fulländning tog cirka 1500 år! Efter Gizas pyramider är just Karnak Egyptens främsta faraoniska plats med sina 40 hektar stora tempelområden.

Vi besöker den s k botaniska trädgården med reliefer av olika djur från tiden då Karnak stod på sin höjdpunkt. Vi ser flodhästar, krokodiler, olika gäss och änder m fl.

Av levande fåglar noterar vi idag bl a biätare, klippsva (vanlig inne på tempelområdet), överflygande bleka tornseglare, allmänna gråsparvar, enstaka sädesärlor, varnande sammetshattor och ånyo en fläckig prinia i ett buskage.

Nästa anhalt blir det närbelägna templet i Luxor, som är ett elegant exempel på faraonisk tempelarkitektur. Med sin långa sfinxallé, den vackra "tvillingobelisken" (den andra står som bekant på Place de la Concorde i Paris), de mäktiga och mångtaliga statyerna av allt från Thutmosis III till Ramses II och det unga faraoniska paret Tutankhamun, gör detta till ett av de vackraste templen vi sett. På 200-talet efter Kristus ockuperades templet av en romersk koloni och platsen övergavs så småningom. Genom århundraden begravdes det i ett flera meter tjockt lager av sand och lera och en by växte

upp innanför tempelmurarna. 1881 återupptäcktes templet, byn flyttades och templet grävdes fram. Man kvarlämnade endast byns gamla moské – Abu al-Haggags moské - som fortfarande finns kvar, så där en 5-6 meter ovanför templets ursprungliga golv.

Längst in i templet ser vi även resterna av en kristen kyrka; väggmålningarna avslöjar motiv från bibeln. De flesta har dock flagnat bort under de senaste årtusendena. Av detta förstår vi således att tre ”religioner” nyttjat tempelrummen; Den antika gudatron, muslimerna och de kristna.

Vid 13-tiden är vi tillbaka till vårt fartyg och äter ännu en god lunch. Vi talar med Ayman och ber honom ordna en eftermiddagsutflykt till landsbygden och till en vanlig liten by, så att vi får möjlighet att träffa ”vanliga” egyptier. Det visar sig gå bra, så strax före 15 går vi ombord på en liten båt, som tar oss över Nilen till dess västra sida. Vi ser ett stort antal feluckor när vi tvärrar över floden. De bleka tornseglarna måste ha anlänt från södern under natten. De är nu tillsammans med de rostbukade ladusvalorna de vanligaste fågelarterna vid floden. På den östra stranden ser vi hur Luxortemplet sticker upp bland de många moderna byggnaderna i stadens centrum. Två brunglador cirklar ovanför byggnaderna.

Vi stiger iland i en liten by och vandrar in mot centrum. Byn omges av palmer och friskt gröna fält. Vi passerar en bred kanal, där några är ute med en båt för att fiska. Längs kanalens stränder är det frodigt grönt. Det är mycket folk i rörelse. På trottoaren sitter några män i sina galabaiyor och tillverkar – med stor skicklighet – olika möbler av sockerrör. Med hjälp av breda knivar och träpluggar lyckas de ordna till både stolar och sängar.

Vid kaffehuset sitter ett tjugotal män, några spelar domino, andra tittar på TV-kanalen Al-Jazira – man vill ju veta hur det går i kriget! – några besöker frisören och några sitter och röker på sina vattenpipor.

Vi erbjuds möjligheten att på dromedarer få rida ut på fälten och till en

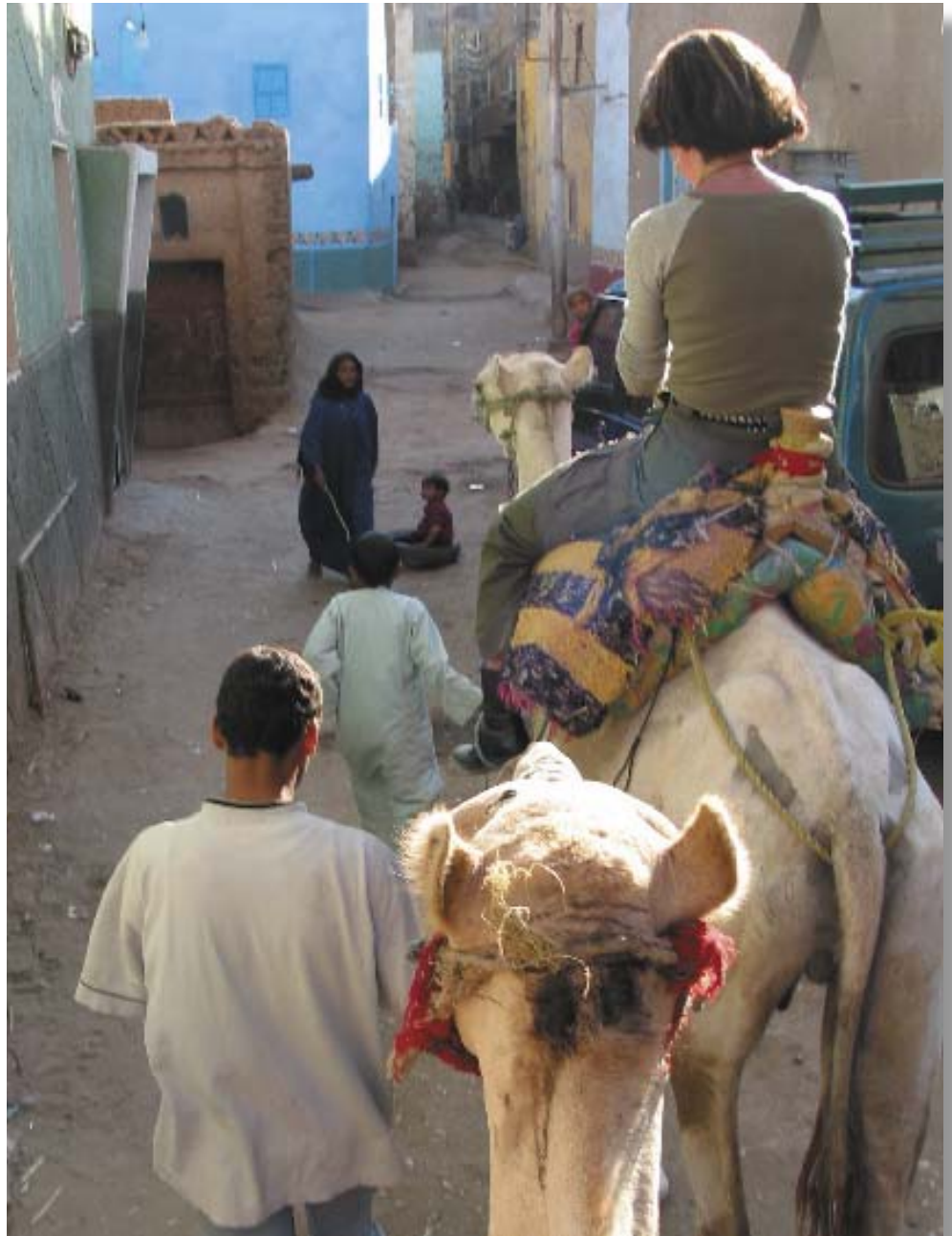

Ramses II är en av huvudpersonerna i Luxortemplet

*Ramses II:s koloss
- en imponerande granitstaty
där Ramses har en av sina
döttrar vid fötterna*

närbelägen by. Det känns lite obekvämt att sätta sig på en dromedar. Med en rejäl knyck kommer den upp på sina långa ben. Men när man väl kommit på plats och fått grepp om var jämvikten är, blir det dock ganska bekvämt. Två pojkar leder våra dromedarer och vi rider ut på en väg som går fram mellan odlade fält. Det känns trevligt att få rida fram på "öknens skepp". Det var faktiskt lättare än vi vågat tro.

Vi rider på dromedarer genom en liten by

Turen går genom trånga gränder i den närbelägna byn. Här inne mellan husen ser vi huvudsakligen kvinnor och barn samt olika husdjur. Männen lever således på byns framsida medan kvinnor och barn både bokstavligen och bildligt talat lever på dess baksida.

Vi får möjlighet att besöka ett hem där tre flickor sitter på jordgolvet och förbereder kvällens måltid; Kyckling. Rummet är mörkt, väggarna består av brunt lertegel. Just bakom köket finns ett mindre rum med några enkla husgeråd och där bakom en trappa som leder upp till andra våningen. Här finns två rum, varav det ena hyser ett tiotal höns och det andra ungefär lika många tamduvor. De lever under otroligt enkla förhållanden.

Vi fotograferar dem med vår digitalkamera och visar dem genast resultatet på displayen; De blir både förundrade och glada över att så snabbt se sig själva.

När vi återvänder till utgångspunkten bjuds vi på egyptiskt te med hembakat bröd. Vi ser ugnen där de bakats – en enkel lerugn. Vi sitter och talar med Ayman och den man som ordnat besöket åt oss – och vi kan bara konstatera att vi lever under rysligt olika förhållanden. Vem som är lyckligast är dock en annan fråga!

De materiella förhållandena går på inte sätt att jämföras med våra

När solen är på väg ner hör vi återigen böneutroparens gälla stämma mellan husen, Jola upplever att baken känns som "ett tillplattat kamelskrev" och vi beslutar oss för att återvända "hem" efter ett synnerligen intressant eftermiddagsbesök i "egyptisk verklighet".

Vi återvänder således till vårt femstjärniga båthotell, tar en dusch i det vita marmorbaddrummet, slår oss ner under kristallkronorna i matsalen, låter oss upppassas av livréklädda kypare, lyssnar till tonerna av Bach "Orkestersvit nr 3" och låter oss väl smaka av en tre-rätters middag med egyptiskt vin. Eller kanske inte; Orättvisorna i världen gör sig bara för påminna i denna stund!

Vi upptäcker att vi behöver växla till oss mer egyptiska pund och tar därför en taxi in till Luxor för att växla på en bank. Det går bra trots att klockan är runt 21 på kvällen.

"Afternoon-tea" i egyptisk tappning; Teet serveras med färska myntablad

Vår sista hela dag i Egypten. Tiden går för fort och under just den här veckan har tiden bara rusat iväg; Om vi inte haft barn och husdjur att ta hänsyn till skulle vi gärna stannat i två veckor.

Vi väcks klockan sju, äter frukost klockan åtta, betalar dricks till Ayman (240 eg pund) och fartygets personal (150 eg pund) samt står beredda att lämna vårt trevliga fartyg vid tiotiden.

Genom GEM Travels försorg transporteras vi till Luxors flygplats och får hjälp med all formalia. När vi väntar på att flyget skall gå, passar vi på att titta på några souvenirer och blir vänligen tillfrågade av en försäljare om vi

Dag 7

(söndagen den 23 mars)

önskar köpa något – Om så inte är fallet, frågar han oss om vi inte skall till Kairo. Passagerarna lämnade nämligen vänthallen för några minuter sedan! Vi får mer än bråttom, rusar ut genom dörrarna och frågar lätt upphetsade om detta är bussen till ”Kairoflyget”. Och får ett lugnt svar ”Why not?”.

En snabb och behaglig flygresor som endast tar en knapp timme. Vi landar på Cairo International Airport klockan 12.30. Sol och cirka 18 plusgrader. Vi träffar åter vår chaufför från det förra besöket i Kairo.

Eftersom det var ett så dåligt väder vid vår förra sightseeing i Kairo, har vi denna eftermiddag ordnat det så, att vi disponerar chaufför och bil för oss själva.

Alabastermoskén är ett stort stycke vacker osmansk arkitektur

Vi börjar med ett besök uppe på det väldiga citadellet – en mäktig försvarsanläggning, där Egyptens härskare levde från sent 1100-tal fram till början av 1900-talet. Muhammad Ali lät här uppföra en mäktig moské utifrån osmanska förtecken. Den s k Alabastermoskén var klar att tas i drift 1848 och är ett vackert exempel på osmansk arkitektur.

Här ifrån har man en vid utsikt över Kairo. I diset långt bort ser vi de tre pyramiderna i Giza, de mindre pyramiderna i Sakkara, ibn Tuluns fyrkantiga moské, Sultan Hassans moské, det vackra TV-tornet (som är format som en lotusblomma) och stadens virrvarr av modern och gammal bebyggelse. Den brunfärgade bebyggelsen är översållad av parabolantennor. Vi har aldrig sett så många. Stadens brus med det evinnerliga tutandet når ända hit upp.

Vi vandrar in i Muhammad Alis moské, förundras över storleken och hur vackert det är. Väl inkomna genom en av portarna möts vi av en syrlig doft av fotsvett. Ingen får gå med skorna på och de äkta mattorna suger upp dofterna av orena strumpor. Det är ganska mycket folk här och en ständig ström av människor – både muslimer och turister – vandrar igenom helgedomen.

Nästa anhalt blir de tre pyramiderna vid Giza – Denna gång i vackert väder. Vi kör upp till utsiktspunkten nordväst om pyramiderna. Det är väldigt mycket folk nästa överallt. Vi ser en karavan av dromedarer, som med turister närmar

sig den mindre Mykerinospyramiden. Det blir ett fint fotoobjekt.

Nere vid foten av pyramiderna möter vi dromedarägare och försäljare. Alla vill de avyttra sina produkter eller tjänster. Vår chaufför talar om för oss att det kostar ofta bara 5 eg pund att sitta upp på en dromedar men 50 för att få stiga av! De är väldigt förslagna dessa "turistförstörda" araber.

Vi besöker även Sfinxen och Chefrens daltempel. Sfinxen är så där övernaturligt stor att man – bara av storleken - blir påverkad av att stå vid dess enorma tassar.

Klockan fem stänger hela området och turisterna måste hastigt lämna det till ytan stora området. Vi är säkert flera tusen individer en dag som denna.

Vi har garanterat varit på pizzerior med sämre utsikt!

Eftersom vi är akut hungriga överger vi - just för tillfället - den egyptiska maten och går på en Pizza Hut-restaurang. Från dess fönster har man en vid utsikt över hela pyramidområdet – Aldrig tidigare har man väl haft en sådan häftig utsikt från en restaurang som just nu. Vi äter varsin pizza och dricker Coca Cola. Souvenirförsäljare, dromedarförare, hästryttare och åsnekuskar – Alla lämnar de området vid pyramiderna.

Vid artontiden är vi tillbaka på Hotel Europa/Cairo, vilar en halvtimme innan vi går ner i hotellet kala, lysrörsupplysta restaurang och tar en kopp kvällste med goda kakor. Därefter går vi en promenad i hotellet omgivning. Fascineras en sista gång över stadens intensiva liv!

Vi väcks klockan sex, äter frukost klockan sju och avtransporteras till flygplatsen klockan åtta. Morgontrafiken är kaotisk. Det tar mer än en timme att ta sig ut till flygplatsen. Avgaserna ligger täta över staden.

Strax efter nio är vi framme vid flygplatsen, tar farväl av vår trevliga chaufför och checkar in på flyget med Egypt Air till Stockholm/Köpenhamn – Äventyret är slut för denna gång! Vi längtar redan efter nästa!

Flyget lämnar Kairo klockan 11.15, mellanlandar i Stockholm, innan vi så kommer till Kastrup vid 17-tiden. En lång flygresor är över.

Med tåg tar vi oss till Hässleholm – dit vi anländer strax efter 19. Mor hämtar oss och kör oss till Solbrinken. Slutet gott - allting gott! Eller om man så vill; Borta bra men hemma bäst!

Dag 8

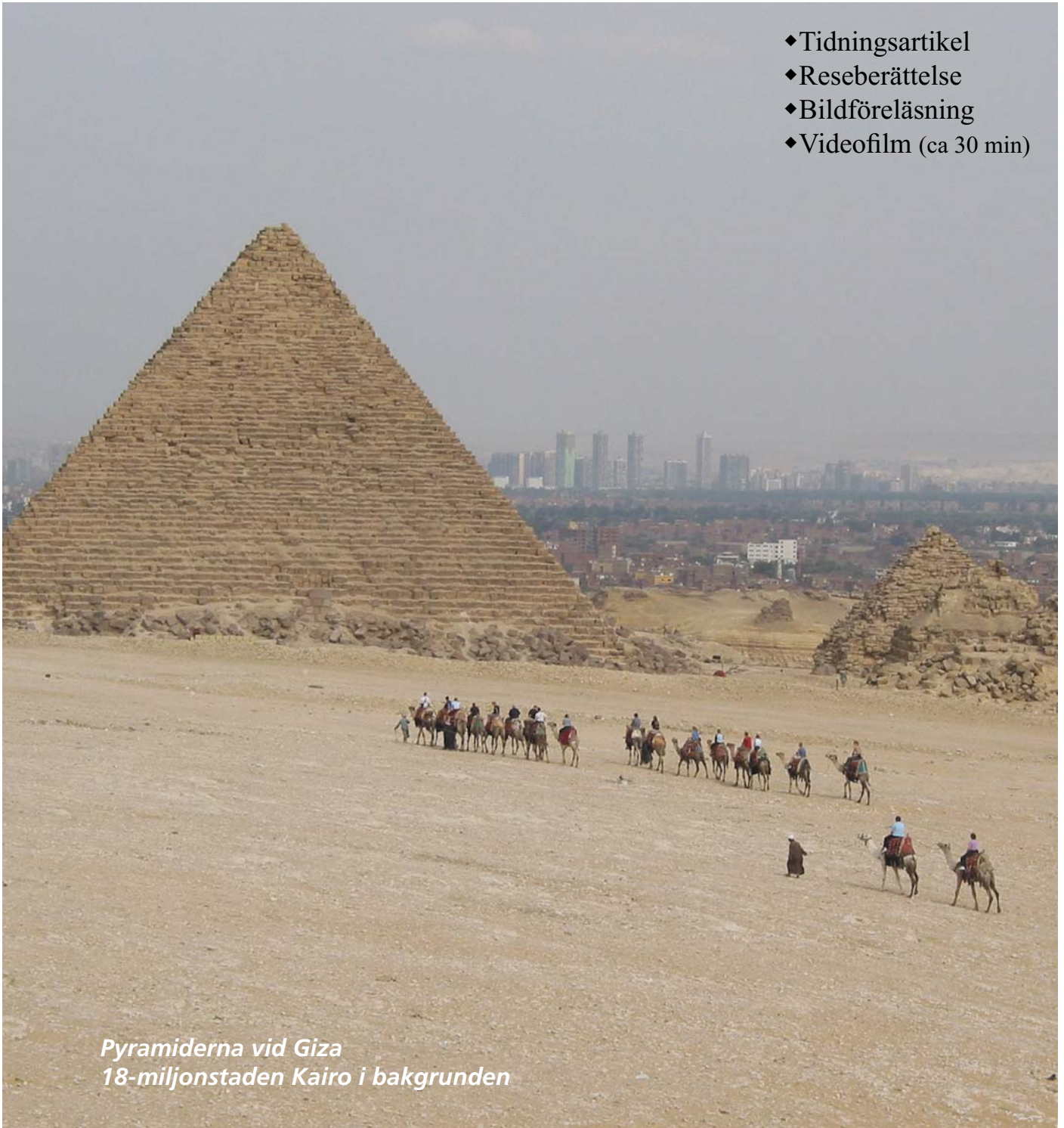
(Måndagen den 24 mars)

*"Den som gör en resa
har alltid något att berätta"*

Dokumentation:

Dia-bilder 612 st
Digitalfoto 466 st
Digitalvideo 2½ tim

- ♦ Tidningsartikel
- ♦ Reseberättelse
- ♦ Bildföreläsning
- ♦ Videofilm (ca 30 min)

*Pyramiderna vid Giza
18-miljonstaden Kairo i bakgrunden*

Resans grundpris:

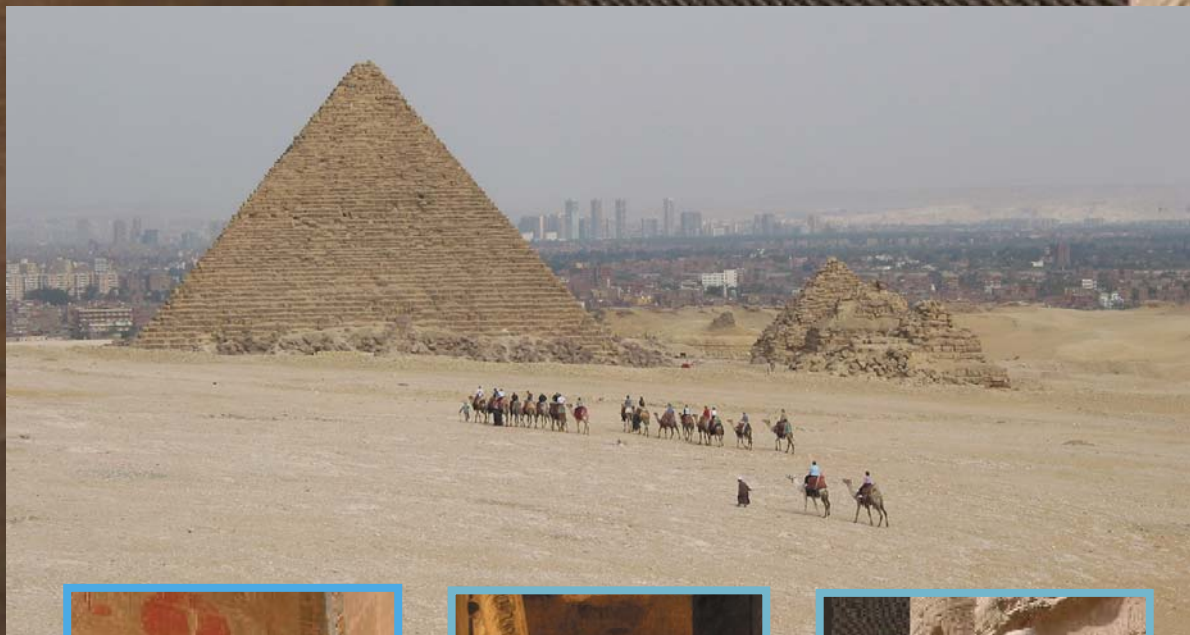
2 x 12.850 = 25.700 kr

Resan längs
NILEN

2003

Jola 50 år ung

***Berättelsen om en resa till Egypten
17 - 24 mars 2003***